nesind. Det kan Forstanderinderne paa disse Hjem fortælle om.

Medlemmer af K. K. F. har ofte talt med mig, som deres Formand, om vi kunde gøre noget. Medlemmer af Dansk Kvindesamfund har sagt det samme til mig: Skal vi sidde stille og lade de unges Sind forgifte?

De, der er en Smule vaagne, ser, at der burde gøres noget.

Men hvad kan vi gøre, hvad kan det nytte?

Den sørgelige Melodi gaar det stadig paa.

II

I Sverrig er der en Kvinde, der ikke følte sig tilfreds med at sidde stille i en blød Lænestol og jamre, men tog fat at arbejde. Denne Kvinde er Frk. *Marie Louise Gagner.* Det svenske Kvindeblad „Dagny" fortæller herom:

„Jeg sidder og tilbagekalder for mig i Erindringen alt, hvad en af Undersøgelseskommissionens Medlemmer, Frk. M. L. Gagner som bekendt Sjælen i det Arbejde, der hidtil er nedlagt for Frembringelsen af Biografcensur — har fortalt mig: Hvorledes Stockholms pædagogiske Selskabs Biografkomite dannedes 1908 — hvorledes der holdtes et Forældremøde, ved hvilket „Luften skælvede af Indignation," og ved hvilket en eneste Tanke samlede alle: Kamp mod de daarlige Biografteatre! — Hvorledes Frk. Gagner i 1909 sendtes til Udlandet for at studere Sagen der — hvorledes man begejstret og intensivt arbejdede paa at paavirke dels den offentlige Mening og dels Politimyndighederne i Retning af at højne det, der bødes paa, og om, hvorledes man først i en fjærn Fremtid haabede at naa frem til en Biografcensur. Og nu er denne Fremtidsdrøm bleven til Virkelighed. Biografloven er gaaet igennem og vil træde i Kraft i December i Aar.

„Fremdrag nu ikke blot mig og mit Arbejde — det gør Aviserne saa ofte," sagde Frk. Gagner. Men hvorledes kan den Stad skjules, som ligger paa et Bjærg; hvorledes kan den undgaas at ses, der har stillet sig i Spidsen for Kampen for en Ide. „Tal om alle de andre, som har arbejdet for Sagen," sagde hun."

Ja, der er ogsaa andre, der har været med i denne Kamp. „Dagny" nævner adskillige Navne og tillige den pekuniære Støtte, der paa forskellig Side er ydet.

Resultatet, der nu er naaet, er dette: Fra og med December i Aar kan i Sverrig intetsomhelst forevises paa et Biografteater, der ikke har Biografcensurens Billigelse. Det er ikke nogen helt behagelig Bestilling som Censor i indtil 5 Timer i Træk at sidde og lade sig Billederne forevise. Censurbureauet har sit eget Mørkekammer til Biografforestillinger, hvor Censor ved sit lille med Blændlygte forsynede Bord sidder og foretager sine Optegnelser om Billedernes Anvendelighed og giver sine Ordrer til deres helt eller delvise Konfiskering. —

En saadan Biografcensur burde indføres ogsaa her i Landet. Opmuntrede af det gode Resultat, Sverrig allerede har naaet, burde vi arbejde i samme Retning her.